

פישל שמעון

בן קלמן ופייגה. נולד ביום 15.6.1920 בעיירה וירווה אשר בצ'כוסלובקיה. גמר בית-ספר עממי בעירו ואחר-כך למד את מקצוע האפיה ואף התמחה בו. בשנת 1942 העבירו הנאצים את כל משפחתו למחנה-ההשמדה באוישוויץ ורק אותו שלחו לעבודת-כפיה במחנה-הריכוז גובקי. עם התקרב הצבא האדום לגבול צ'כוסלובקיה בשנת 1944, הועבר גם הוא לאוישוויץ, אך לא נשאר שם זמן

רב, כי הצבא הרוסי הגיע גם למחנה-ההשמדה זה והגרמנים החלו לפנות ולקחת אתם את העצורים בו. תוך כדי מסע-הפינוי נפל שמעון אין אונים והגרמנים חשבוהו כמת והשאירוהו בדרך. כששבה אליו רוחו התחיל לנדוד בדרכים ובמשך שבועים נזון מעשבי-בר ומכל הבא ביד, וכך הגיע סוף-סוף לעיירת-הולדתו. מאז שאף לעלות לארץ-ישראל, כי לפי ההכרה שחדרה ללבו בתקופת ישיבתו במחנה-ההשמדה — רק בארץ-ישראל תיתכן תקומת עם ישראל. בשנת 1946 יצא לארץ באנית-המעפילים „לה-ספציה“. עד מהרה התערה בחיי הארץ, עבד במקצועו כאופה וכילכל את עצמו בכבוד.

בפרוץ מלחמת-השחרור נמצא בירושלים ומיד התנדב לשורות המגינים. היה בין מלווי השיירות העולות להר-הצופים, ובשעה שאחת השיירות נתקלה, ביום ד' באייר תש"ח (13.5.1948), במחסום, היה הוא הראשון שהחליט לצאת ממכוניתו לסלקו ולפנות שוב את הדרך — אך כדור-המרצחים פגע בו והוא נפל חלל.